Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
M. WATHELET
представено на 18 януари 2017 година[1]

Дело C-467/15 P

Европейска комисия
срещу

Италианска република

„Обжалване — Държавни помощи — Помощ, предоставена от Италианската република на млекопроизводителите — Схема за помощ, свързана с плащането на налога в сектора на млякото и млечните продукти — Условно решение, прието от Съвета по силата на член 108, параграф 2, трета алинея ДФЕС — Неспазване на условията за одобряване — Съществуваща помощ — Нова помощ — Изменение на съществуваща помощ“

1. С настоящата жалба Европейската комисия иска отмяната на решението на Общия съд на Европейския съюз от 24 юни 2015 г., Италия/Комисия (T-527/13, EU:T:2015:429, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той частично отменя Решение 2013/665/ЕС на Комисията[2] и отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

I – Правна уредба

A – Регламент (ЕО) № 659/1999

2. Съгласно член 1, буква в) от Регламент № 659/1999[3] „нова помощ“ означава „всяка помощ, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които не са съществуваща помощ, включително измененията на съществуваща помощ“.

3. Съгласно член 1, буква ж) от този регламент „неправилно използване на помощ“ означава „помощ, която се използва от получателя в нарушение на решение[то за одобряване]“.

1 Език на оригиналния текст: френски.

2 Решение от 17 юли 2013 година относно държавни помощи SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)], предоставени от Италия (отсрочване на плащането на налога в сектора на млякото и млечните продукти в Италия) (ОВ L 309, 2013 г., стр. 40, наричано по-нататък „спорното решение“).

3 Регламент № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 08, том 1, стр. 41).

Б – Регламент (ЕО) № 794/2004

4. Член 4, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 794/2004[4] гласи следното:

„За целите на член 1, буква в) от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета промяна на съществуваща помощ означава всякакво изменение, различно от промени от чисто формален или административен характер, което не оказва влияние върху оценката на съвместимостта на мярката за помощ с общия пазар. Увеличение на първоначалния бюджет на дадена съществуваща схема за помощ до 20 % няма да се счита за промяна на съществуваща помощ“.

II – Обстоятелства, предхождащи спора, и спорното решение

5. В точки 1—8 от обжалваното съдебно решение Общият съд обобщава обстоятелствата, предхождащи спора, последния начин:

„1. За да даде възможност на италианските млекопроизводители да заплатят допълнителния налог от 1 386 475 000 EUR, дължим в полза [на] Европейския съюз поради превишаване на квотата за мляко и млечни продукти, определена на Италианската република за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г., тази държава членка иска от Съвета на Европейския съюз да ѝ позволи да въведе схема за държавни помощи в приложение на член 88, параграф 2, трета алинея ЕО.

2. С Решение 2003/530/ЕО от 16 юли 2003 година относно [съвместимостта] с общия пазар на помощ, която Италианската република [възнамерява да предостави на италиански млекопроизводители] (ОВ L 184, 2003 г., стр. 15, наричано по-нататък „Решението на Съвета“), Съветът разрешава на тази държава членка „да замести тези производители, като сама извърши плащането към [Съюза] на сумата, която последните дължат на [Съюза] като допълнителен налог за млякото и млечните продукти за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.“ (член 1 от Решението на Съвета). Той ѝ разрешава също така да „[даде възможност на заинтересованите] да върнат дълга си посредством разсрочено безлихвено плащане за няколко години“ (член 1 от Решението на Съвета).

3. Тази декларация за [съвместимост] е подчинена на две поредици условия. На първо място Съветът налага на италианските власти да декларират размера, съответстващ на допълнителния налог, дължим от млекопроизводителите на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на селското стопанство (ФЕОГА), от една страна, и да приспаднат неизплатената част от дълга им към Съюза, ведно с дължимите лихви, от разходите, финансирани от ФЕОГА, от друга страна (член 2 от Решението на Съвета). На второ място изисква от млекопроизводителите да погасят целия дълг спрямо Италианската република посредством равни годишни траншове, от една страна, и периодът на погасяване да не надхвърля четиринадесет години, считано от 1 януари 2004 г., от друга страна (член 1 от Решението на Съвета).

4. В този контекст италианските власти приемат [Decreto-legge № 49, riforma della normativa in tema di applicazione del prelievo supplementare nel settore del latte e dei prodotti lattiero-caseari] (Наредба-закон № 49 за реформа в правната уредба относно прилагането на допълнителния налог в сектора на млякото и млечните продукти) от 28 март 2003 г. (GURI № 75 от 31 март 2003 г., стр. 4), както и [Decreto ministeriale del 30 luglio 2003, disposizioni per il versamento del prelievo supplementare, dovuto e non versato per i periodi dal 1995/1996 al 2001/2002 di cui all'art. 10, comma 34, della legge № 119/2003] (министерско постановление от 30 юли 2003 г., съдържащо разпоредби относно плащането на допълнителния налог, дължим и непогасен за

4 Регламент (ЕО) № 794/2004 на Комисията от 21 април 2004 година за прилагането от Регламент (ЕО) № 659/1999 (ОВ L 140, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 08, том 2, стр. 42).

периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г., посочен в член 10, алинея 34 от Закон № 119/2003) (GURI № 183 от 8 август 2003 г., стр. 33). Комбинираните разпоредби на тези два акта предвиждат накратко, че размерът на поетия от Италианската република допълнителен налог ще ѝ бъде изцяло изплатен от млекопроизводителите, без дължимите лихви, под формата на равни годишни траншове, разсрочени за период, който не надхвърля четиринадесет години (наричано по-нататък „системата на разсрочено плащане“).

5. След многократна промяна на тези разпоредби, по-специално за да се даде възможност на заинтересованите да поискат разсрочване на дълга им за период до 30 години, след това отлагайки с шест месеца плащането на годишния транш с падеж 30 юни 2010 г., италианските власти приемат [Legge № 10, Conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 29 dicembre 2010, № 225, recante proroga di termini previsti da disposizioni legislative e di interventi urgenti in materia tributaria e di sostegno alle imprese e alle famiglie] (Закон № 10 за конверсия в закон, с изменения, на Наредба-закон № 225 от 29 декември 2010 г. относно продължаването на сроковете, предвидени в разпоредбите на закона, и за спешна намеса в областта на данъците и за подкрепа на предприятията и семействата) от 26 февруари 2011 г. (GURI № 47 от 26 февруари 2011 г., обикновена притурка № 53), който влиза в сила на следващия ден, на 27 февруари 2011 г. По-специално той включва параграф 12 duodecies в член 1 от Наредба-закон № 225, предвиждайки, че „[з]а да се посрещне сериозната криза, засегнала сектора на производството на мляко и млечни продукти, се отлагат за 30 юни 2011 г. сроковете за плащане на сумите с падеж на 31 декември 2010 г., посочени в плановете за разсрочване, предвидени от Наредба-закон № 49“ и последващата правна уредба (наричано по-нататък „отсрочване на плащането“).

6. Италианските власти са уведомили Комисията, че „съответните безвъзмездни средства“ по тази мярка са били отчетени като част от помощта de minimis, предвидена за тази държава членка по Регламент (ЕО) № 1535/2007 на Комисията от 20 декември 2007 г. за прилагане на членове [107 ДФЕС] и [108 ДФЕС] [относно] помощите de minimis в сектора на производството на селскостопански продукти (ОВ L 337, 2007 г., стр. 35). Според тях тази схема е подпомогнала 1 291 млекопроизводители от общо 11 271 възползвали се от системата на разсрочено плащане, тоест на 11,45 %. Освен това индивидуалната помощ, получена на това основание, е била в диапазона от 0,08 EUR до 694,19 EUR. Най-сетне, тя е останала под 100 EUR за 1 187 от 1 291 засегнати млекопроизводители и под 12 EUR за 559 от тях.

7. С Решение C(2011) 10055 окончателен от 11 януари 2012 година относно държавна помощ SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)] — Отсрочване на плащането на налога в сектора на млякото и млечните продукти в Италия, резюме на което е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* от 10 февруари 2012 г. (ОВ C 37, 2012 г., стр. 30), Комисията започва предвиденото в член 108, параграф 2 ДФЕС производство. На първо място, тя посочва по същество, че запазва съмненията си относно квалифицирането на отсрочването на плащането по член 107 ДФЕС, както и относно [съвместимостта] на тази мярка с вътрешния пазар. На второ място тя излага, че това отсрочване на плащането води до нарушение на едно от условията, предвидени в Решението на Съвета, че това нарушение трансформира цялостната система на разсрочено плащане, въведена от италианските власти, в нова помощ, доколкото тя се отнася до млекопроизводителите, които са се възползвали от отсрочването на плащането, както и че [съвместимостта] на тази нова помощ с вътрешния пазар не е установен[а].

8. С[ъс спорното решение] Комисията приема след обменените становища с италианските власти по време на административното производство, че всяка от двете въпросни мерки, а именно отсрочването на плащането, от една страна, и системата на разсрочено плащане, от друга страна, представлява нова помощ, неправомерна и несъвместима с вътрешния пазар (член 1 от

[спорното] решение). В резултат на това тя разпорежда на Италианската република да пристъпи към възстановяване, незабавно и ефективно, на сумите, предоставени на млекопроизводителите, които са се възползвали от отсрочването на плащането, ведно с лихвите (членове 2 и 3 от [спорното] решение)“.

III – Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

6. С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 30 септември 2013 г., Италианската република иска спорното решение да бъде изцяло или частично отменено.

7. В подкрепа на жалбата си Италианската република изтъква две основания, първото, изведено от нарушение на член 3, параграф 7 от Регламент № 1535/2007, а второто — от член 3, параграф 2 от този регламент.

8. Общият съд уважава второто основание на Италианската република и отменя член 1, параграф 2 от спорното решение, както и членове 2—4 от него, доколкото те засягат, от една страна, схемата за помощи, посочена в член 1, параграф 2 от спорното решение, и от друга страна, предоставените въз основа на нея индивидуални помощи, като отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

9. За целта Общият съд, на първо място, уточнява в точка 39 от обжалваното съдебно решение обхвата на второто основание, като приема, че макар отделните оплаквания, изтъкнати от Италианската република в рамките на това основание, да се основават на нарушаването на различна разпоредба, общото между тях е, че те по същество съдържат оплакването, че спорното решение не почива на валидно правно основание, доколкото то квалифицира системата на разсрочено плащане като нова и неправомерна помощ и доколкото я задължава да си възстанови тази помощ. В точки 40—44 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че тези доводи са били представени още на стадия на жалбата и че изтъкнатите от Италианската република доводи в репликата ѝ представляват допълване на първите в светлината на писмената защита.

10. На второ място, в точки 45—47 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля оплакването на Италианската република относно мотивите на спорното решение.

11. На трето място, в точки 49—92 от обжалваното съдебно решение Общият съд разглежда оплакванията на Италианската република във връзка с обосноваността на спорното решение.

12. В точка 50 от обжалваното съдебно решение Общият съд счита за безспорно, че до момента, в който Комисията приема, че системата на разсрочено плащане следва да се счита за нова помощ, тази мярка е представлявала схема за съществуващи помощи.

13. Като приема в точки 66 и 67 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е имала право да прибегне до предвидената в глава IV от Регламент № 659/1999 процедура в случай на злоупотреба с помощ, в точка 68 от решението Общият съд счита за безспорно, че Комисията не е основала решението си на свързаните с тази процедура разпоредби на Регламент № 659/1999, а е приела, че системата на разсрочено плащане е станала нова помощ поради факта на отсрочване на плащането, доколкото се прилага спрямо млекопроизводителите, които са се възползвали от това отсрочване. Освен това съгласно приетото от Общият съд тази квалификация и квалификацията като неправилно използвана помощ се изключват взаимно, тъй като само вече съществуващата помощ може да доведе до неправилно използване, както се припомня в съображение 15 от Регламент № 659/1999.

14. Сред различните процесуални средства, до които Комисията е имала възможност да прибегне, Общият съд изтъква в точки 69—76 процедурата по отношение на неправомерна помощ, предвидена в глава III от Регламент № 659/1999.

15. В точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че в случай на изменение на съществуваща помощ не „изменената съществуваща помощ“, а само изменението като такова е годно да бъде квалифицирано като нова помощ, докато предходната мярка, която може да е била изпълнена надлежно, трябва да се счита за съществуваща помощ или съществуваща схема за помощ.

16. В точка 75 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва изключение от това правило, отнасящо се до случая, в който изменението засяга самата същност на съществуващата помощ или съществуващата схема за помощ — случай, в който тази мярка се оказва трансформирана изцяло в нова помощ или в нова схема за помощ. В същата точка Общият съд уточнява, че не може да става въпрос за съществено изменение, когато новият елемент е ясно отделим от съществуващата преди това мярка или е с чисто формален или административен характер.

17. В точка 76 от обжалваното съдебно решение Общият съд заключава, че възможността Комисията да квалифицира като нова, а когато е необходимо, и като неправомерна помощ не само изменението на съществуваща помощ, но и цялостната съществуваща помощ, за която се отнася това изменение, е подчинена от материална страна на условието тази институция да установи, че изменението засяга самата същност на съществуващата преди това мярка. Общият съд добавя, че когато в хода на административното производство съответната държава членка спори по този въпрос, като изтъква било че това изменение е ясно отделимо от съществуващата преди това помощ, било че то има чисто формален или административен характер и не е от естество да повлияе на преценката за съвместимост на тази мярка с вътрешния пазар, Комисията трябва да обоснове съображенията, поради които счита тези доводи за неоснователни.

18. Общия съд постановява в точки 78—80 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е доказала в спорното решение, че отсрочването на плащането засяга самата същност на системата на разсрочено плащане. От това Общият съд заключава, в точки 81 и 82 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е пренебрегнала понятието „нова помощ“, като е преквалифицирала съществуващата схема за помощ в нова, неправомерна помощ, без да спази предвидените в Регламент № 659/1999 материални условия, и погрешно е разпоредила възстановяването на помощите, предоставени въз основа на съществуващата схема за помощ.

19. В точки 83—91 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля изтъкнатите от Комисията доводи, целящи да се докаже, че неспазването от италианските власти на едно от условията, с които е скрепена обявената от Съвета съвместимост, води по същество до преквалифицирането в нова и неправомерна помощ на съществуващата схема за помощ.

20. За целта в точка 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд изтъква, че когато Комисията установи несъобразяване с решение, с което дадена помощ или схема за помощ е обявена за съвместима с вътрешния пазар, при спазването на някои условия, и когато избере да упражни контролните си правомощия, тя трябва да се придържа към преценката на новата помощ, освен ако не докаже, че последната е изменила самата същност на съществуващата помощ или на съществуващата схема за помощ.

21. В точка 86 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че Комисията не е имала право да приеме, че неспазването на такова условие ipso facto води до преквалифициране на тази мярка в нова помощ, и още по-малко да приеме последната за неправомерна ab initio и да разпореди възстановяването ѝ, както в случай на приложена неправомерна помощ, а не на предварително одобрена помощ.

22. В това отношение в точка 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд изтъква, че решението за одобряване обхваща всяка съществуваща помощ, която е негов предмет, освен ако Комисията не приеме, че подобна помощ е била неправилно използвана или ако самата ѝ същност е била променена с нова помощ, поради което, с изключение на тези две хипотези, посочената съществуваща помощ трябва да се счита за правомерна, докато Комисията не констатира нейната несъвместимост с вътрешния пазар.

23. На следващо място, Общият съд приема в точка 88 от обжалваното съдебно решение, че предвид целта, преследвана с условията, с които е скрепена обявената съвместимост, при последващото им неспазване Комисията може само да оспори така обявената съвместимост на въпросната мярка с вътрешния пазар, като използва някое от различните предвидени в Договора за функционирането на ЕС и Регламент № 659/1999 процесуални средства, а не да я квалифицира като съществуваща помощ, освен при припомнените в точка 85 от обжалваното съдебно решение изключения.

24. В точки 89 и 90 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че обявяването на несъвместимост може да породи последици само за в бъдеще; в противен случай правомерно приложената схема за помощ и предоставените въз основа на нея индивидуални помощи преди неизпълнението от съответната държава членка на задълженията ѝ ще се считат с обратна сила за неправомерни и несъвместими с вътрешния пазар помощи, което би било равносилно на отмяна на решението, с което е било одобрено прилагането на тези мерки.

25. Освен това в точка 91 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че изложената от Комисията теория дава възможност да се заобиколят установените от законодателя производства с цел да се обезпечи ефективността на контрола върху държавните помощи при спазване на принципа на правната сигурност.

26. Поради това с обжалваното съдебно решение Общият съд уважава второто основание и отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

IV – По жалбата

27. Комисията и Италианската република са изслушани в съдебното заседание от 10 ноември 2016 г.

28. В подкрепа на жалбата си Комисията изтъква три основания, изведени съответно i) от забраната за служебно разглеждане на основание във връзка с материалната законосъобразност на обжалвания акт; ii) от нарушение на член 108 ДФЕС и на член 1 от Регламент № 659/1999 във връзка с понятията за нова помощ и съществуваща помощ; iii) от нарушение на член 108 ДФЕС и членове 4, 6, 7, 14 и 16 от Регламент № 659/1999, що се отнася до приложимите процедури към новите помощи и неправилното използване на помощи.

А – По първото основание, изведено от забраната за служебно разглеждане на основание във връзка с материалната законосъобразност на обжалвания акт

1. Доводи на страните

29. Комисията изтъква, че в точки 39—44 от обжалваното съдебно решение Общият съд е нарушил диспозитивното начало, забраната за служебно разглеждане на основание във връзка с материалната законосъобразност на решението, член 21 от Протокола относно Статута на Съда на Европейския съюз, както и член 44, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд — членове, от които следва, че по принцип спорът се определя и очертава от страните и съдът на Съюза не може да се произнася ultra petita, като разгледа служебно въпроса за квалифицирането на системата на разсрочено плащане като нова и несъществуваща помощ поради твърдения несъществен характер на изменението ѝ от страна на италианските органи. Комисията счита, че в жалбата пред Общия съд този въпрос е бил поставен по същество само във връзка с твърдяното нарушение на член 4, параграф 1 от Регламент № 794/2004 — въпрос, различен от този, до който се отнасят разсъжденията на Общия съд.

30. В случай че Съдът уважи настоящото основание, Комисията счита, че той не следва се ограничи до отмяната на обжалваното съдебно решение и до отхвърлянето на жалбата в първоинстанционното производство, а би трябвало да разгледа и приеме поне едно от другите две основания в интерес на доброто правораздаване и за да предотврати повтарянето на тежки нарушения на материалното право на Съюза и да даде разяснение относно процедурите, които трябва да се следват при анализа на помощите, предоставяни в нарушение на наложените с решението за съвместимост условия.

31. Италианската република от своя страна счита, че това основание трябва да се отхвърли по същество.

2. Преценка

32. За разлика от Комисията считам, че Италианската република е изтъкнала това основание в жалбата си пред Общия съд.

33. Всъщност в самата формулировка на второто основание на жалбата си пред Общия съд тя твърди, че е налице нарушение на член 1, буква в) от Регламент № 659/1999 относно понятието за нова помощ.

34. В рамките на това основание Италианската република изтъква, най-напред, че „не съществуват доказателства, които могат да установят, че получателите на съществуващата помощ, които са се възползвали от оспорената мярка, са длъжни да възстановят не само сумата, съответстваща на оспорената мярка, но също и получената съществуваща помощ (и следователно, на основание на решението за одобряване, лихвите, непогасени по първия план за разсрочване)“ (точка 56 от жалбата пред Общия съд).

35. По-нататък, отново в рамките на това основание, Италианската република упреква Комисията в изопачаване на понятието „изменение на съществуващата помощ“, предвидено в член 1, буква в) от Регламент № 659/1999, по следния начин: „[н]е може да се счита също, че [разширяването] на решение за възстановяване и [спрямо] съществуващата помощ може легитимно да произтича от наличието на съществено изменение на тази помощ, което е от такова естество, че налага двете мерки да се разглеждат като една-единствена нова помощ, за която Комисията не е била уведомена и [която] следователно е неправомерна“ (точка 57 от жалбата пред Общия съд).

36. Италианската република освен това добавя, че „[т]ози извод би бил явният резултат от изопачаване на понятието „изменение на съществуващата помощ“, относимо за прилагането на член 1, буква в) от Регламент № 659/1999“ (точка 58 от жалбата пред Общия съд).

37. От това следва, че макар да упреква Комисията в този контекст и в непълнота на мотивите, Италианската република я критикува, че е квалифицирала системата на разсрочено плащане като нова помощ, без да провери дали условията за такова квалифициране са били изпълнени.

38. Гореизложеното се потвърждава от факта, че Комисията е разбрала оплакването на Италианската република, което е обобщила и отхвърлила в писмената си защита, представена пред Общия съд своя (вж. точки 22 и 32—36 от писмената защита пред Общия съд).

39. Следователно първото основание трябва да бъде отхвърлено по същество.

Б – **По второто основание, изведено от нарушение на член 108 ДФЕС и член 1 от Регламент № 659/1999 във връзка с понятията за нова помощ и съществуваща помощ**

40. Това основание се състои от две части, като първата е свързана с факта, че приложената в нарушение на условията за одобряване помощ е била нова и несъществуваща помощ, а втората — с факта, че в тезата на Общия съд не е отчетен институционалният баланс между Съвета и Комисията.

1. Доводи на страните

а) Комисия

i) Уводна част

41. Комисията по същество поддържа, че видно от практиката на Съда[5], самото нарушение на условията, наложени в предходно решение за съвместимост на помощ, води до съществуването на нова помощ и при липса на нови факти, които могат да доведат до различна преценка, обосновава ново решение за несъвместимост.

42. Според Комисията правната сигурност налага да се определи с увереност дали националната мярка е обхваната от решението за съвместимост — увереност, която може да бъде постигната само ако разглежданата мярка напълно съответства на решението да одобряване и спазва всички условия по него. Освен това съгласно изтъкнатото от Комисията, когато държава членка наруши условията за одобряване, прилаганата помощ не съответства на одобрената от Съвета, поради което не може да представлява съществуваща помощ.

43. Комисията също така изтъква, че при неспазване на наложените с решението за одобряване условия съответната държава членка винаги може да поиска ново решение за одобряване, като се основе по-специално на промени, настъпили във фактическите обстоятелства.

5 Решения от 3 октомври 1991 г., Италия/Комисия (C-261/89, EU:C:1991:367, т. 2—4 и 20—23), от 5 октомври 1994 г., Италия/Комисия (C-47/91, EU:C:1994:358, т. 24—26) и от 21 март 2002 г., Испания/Комисия (C-36/00, EU:C:2002:196, т. 22—25), както и определение от 22 март 2012 г., Италия/Комисия (C-200/11 P, непубликувано, EU:C:2012:165, т. 26).

ii) По първата част

44. На първо място, Комисията упреква Общия съд, че в точка 50 от обжалваното съдебно решение погрешно е приел, че системата на разсрочено плащане представлява съществуваща схема за помощ, докато Комисията не счете, че тя следва да се разглежда като нова помощ. По този начин Общият съд не зачел обективния характер на понятията „съществуваща помощ“ и „нова помощ“.

45. На второ място, според Комисията в точка 74 от обжалваното съдебно решение Общият съд погрешно се е позовал на решения от 20 май 2010 г., Todaro Nunziatina & C. (C-138/09, EU:C:2010:291), от 30 април 2002 г., Government of Gibraltar/Комисия (T-195/01 и T-207/01, EU:T:2002:111) и от 16 декември 2010 г., Нидерландия и NOS/Комисия (T-231/06 и T-237/06, EU:T:2010:525) в подкрепа на схващането, че в случай на изменение на съществуваща помощ не всяка изменена съществуваща помощ, а само изменението като такова може да се квалифицира като нова помощ.

46. На трето място, Комисията упреква Общия съд, от една страна, че в точка 75 от обжалваното съдебно решение е подчинил квалифицирането на съществуваща помощ или на съществуваща схема за помощ, претърпяла изменение, като нова помощ на изискването Комисията да докаже, че изменението засяга самата същност на съществуващата преди това мярка, и от друга страна, че в точка 76 от обжалваното съдебно решение е изискал в случай на оспорване Комисията да обоснове в хода на административното производство съображенията, поради които счита доводите на съответната държава членка, изведени от несъществения характер на изменението, за неоснователни.

47. На четвърто място, Комисията упреква Общия съд, че се е произнесъл по същество по твърдяна непълнота на мотивите на спорното решение, въпреки че в точки 46 и 47 от обжалваното съдебно решение вече е отхвърлил оплакването на Италианската република относно мотивите на спорното решение.

48. На пето място, Комисията упреква Общия съд, че е описал по заблуждаващ начин позицията ѝ по въпроса дали системата на разсрочено плащане е претърпяла съществено изменение.

49. На шесто място, поради вече изложените съображения Комисията счита, че изводите, до които Общият съд е стигнал в точки 81 и 82 от обжалваното съдебно решение, се основават на погрешни правни предпоставки.

50. На седмо място, Комисията упреква Общия съд, че неправилно е приел в точка 88 от обжалваното съдебно решение, че в случай на нарушение на условията, с които е скрепено решени за съвместимост, Комисията е можела да оспори единствено решението за съвместимост на съответната мярка с вътрешния пазар, но не и квалифицирането ѝ като съществуваща помощ, освен ако не докаже наличието на съществено изменение на въпросната мярка.

51. На осмо място, Комисията счита, че в точка 89 от обжалваното съдебно решение Общият съд е тълкувал погрешно решение от 15 септември 1998 г., Ryanair/Комисия (T-140/95, EU:T:1998:201) относно неспазването на решение, с което се одобрява под условие помощ, която следва да бъде освободена чрез последователни траншове. От това решение било видно, че неспазването на условие за одобряване води не само до излизане на помощта от обхвата на първоначалното решение, но и до това, че следващите траншове се считат за несъвместими, освен ако Комисията не реши да предостави дерогация.

52. На девето място, според Комисията не може направената от Общият съд в точка 90 от обжалваното съдебно решение констатация, че някои помощи не съответстват на решението за одобрение, да се приравнява на отмяна на предходно решение. Поради това, за разлика от твърдяното от Общият съд в точка 91 от обжалваното съдебно решение, нямало никакво заобикаляне на Регламент № 659/1999, нито каквото и да било накърняване на принципа на правната сигурност.

б) Италианската република

53. Първо, Италианската република отвръща, че Общият съд не се е основал на тезата, че съществуващата помощ, както е одобрена от Съвета, включва предоставеното през 2011 г. отсрочване на плащането, а на тази, че отсрочването на плащането представлява нова помощ, която не е могла да окаже никакво въздействие върху съществуващата помощ, тъй като Комисията не е доказала, че тази мярка е изменила съществено съществуващата помощ.

54. Второ, според Италианската република Комисията погрешно упреква Общия съд, че не е извел последиците от собствените си съображения по отношение на предоставената на Комисията възможност да сезира Съда по силата на член 108, параграф 2 ДФЕС, за да се установи, че Италианската република не е спазила условията на решението за одобряване.

55. Трето, колкото до оплакването на Комисията, имащо за цел да докаже, че Общият съд е пропуснал да мотивира констатацията си в точка 76 от обжалваното съдебно решение, че Комисията може да се ползва от обичайните си правомощия в областта на новите помощи само когато докаже, че нарушение на условията за одобряване засяга самата същност на помощта, Италианската република изтъква, че Комисията не отчита правилото, че възстановяването на съществуваща помощ може да бъде разпоредено само когато тя престане да бъде такава, а именно когато чрез свързано със съществуващата помощ изменение същата стане нова помощ. За да настъпи това, според Италианската република е необходимо внесеното в схема за помощ изменение да не бъде ясно отделимо от първоначалната схема и освен това посоченото изменение да засяга самата същност на първоначалната схема.

56. Четвърто, по отношение на оплакванията на Комисията във връзка с квалифицирането на разглежданата мярка като нова и несъществуваща помощ Италианската република подчертава, че противно на твърдяното от Комисията, Общият съд не е приел, че в случай на нарушение на условията за одобряване Комисията е можела да се намеси само като докаже, че държавата членка е внесла съществено изменение в съществуващата помощ.

57. При всички положения, ако мярката сама по себе си представлява неправомерна помощ, Комисията можела да приеме решение, забраняващо изпълнението на тази мярка, или, в случай че мярката вече е била изпълнена, да разпореди възстановяването на помощта, като по този начин възобнови условията, при които помощта е била одобрена.

58. Италианската република оспорва и довода на Комисията, че независимо от това дали съществуваща помощ е била приложена редовно или не, нарушението на някое от условията за одобряване, с които е скрепено решението за одобряване, преобразува цялата преди това съществуваща помощ в нова помощ. Като се позовава на решение от 13 юни 2013 г., HGA и др./Комисия (C-630/11 P—C-633/11 P, EU:C:2013:387, т. 29 и 30), тази държава членка изтъква, че Съдът възприема различно схващане в практиката си.

2. Преценка на първата част от второто основание

59. В настоящото дело е безспорно, че изменението, внесено в преди това съществуващата мярка, одобрена от Съвета, представлява нова и неправомерна помощ, като този аспект е решен от Общия съд и не се оспорва пред Съда. Следователно въпросът в основата на преписката пред Съда е дали това изменение преобразува цялата така изменена съществуваща помощ в нова помощ и при какви условия. Автоматично ли е, или трябва изменението да бъде съществено и неотделимо от преди това съществуващата мярка[6]?

60. С други думи, допуснал ли е Общият съд грешка при прилагане на правото, като е постановил, че преобразуването на съществуващата помощ в нова подлежи на доказване, че изменението е засягало по съществен начин преди това съществуващата мярка и е било неотделимо от нея — доказване, което в случая Комисията не е извършила?

а) Каква е съдебната практика?

i) Решение Heineken Brouwerijen (91/83 и 127/83)

61. Първото решение, на което се спира моето внимание, е това от 9 октомври 1984 г., Heineken Brouwerijen (91/83 и 127/83, EU:C:1984:307, т. 19—22), в което запитващата юрисдикция поставя въпрос на Съда относно предвидената в член 93, параграф 3, последно изречение от Договора забрана за прилагане на предложените мерки, докато определените в параграфи 2 и 3 процедури не доведат до постановяването на окончателно решение. Запитващата юрисдикция е искала да се установи дали тази забрана за изпълнение се прилага по отношение на надлежно нотифициран проект за помощ в първоначалната му редакция, който обаче впоследствие е изменен, без Комисията да е уведомена, и дали в този случай забраната се прилага единствено за частта от помощта, въведена с това изменение.

62. Съгласно точка 20 от това решение, „[к]акто Съдът вече е подчертавал, например в своето определение от 20 септември 1983 г. (Комисия/Френска република, 171/83 R, Recueil 1983, стр. 2621), последното изречение на параграф 3 от член 93 представлява защитата на установения с този член механизъм за контрол, който на свой ред е съществен за гарантиране на функционирането на общия пазар. Предвидената в този член забрана за прилагане цели да се гарантира, че схемата за помощ няма да произведе действие, преди на Комисията да бил предоставен разумен срок за подробно разглеждане на проекта и, евентуално, за започване на предвидената в параграф 2 от този член процедура“.

63. В точка 21 от това решение Съдът заключава, че „въпросната забрана се отнася до схемата за помощ в нейната цялост и в окончателния ѝ вид, приет от националните органи. Ако първоначалният проект е бил изменян, по отношение на така изменения проект се прилага член 93, параграф 3, последно изречение [от Договора]. В случай че проектът е бил нотифициран, без Комисията да е формулирала възражения срещу него, но съответната държава членка е внесла изменения, за които Комисията не е била уведомена, въпросната разпоредба противоречи на прилагането на схемата за помощ *в нейната цялост*. Положението

6 Поради това в настоящото дело не следва да се разглежда въпросът дали, от една страна, в решение от 20 март 2014 г., Русе индъстри/Комисия (C-271/13 P, EU:C:2014:175, т. 30—39) Съдът е установил (косвено) като относим критерий „същественото изменение“ на преди това съществуващата мярка, за да направи от това изменение нова помощ, и от друга страна, в каква степен са съвместими решение от 26 октомври 2016 г., DEI и Комисия/Alouminion tis Ellados (C-590/14 P, EU:C:2016:797), което ясно отхвърля подхода на Общия съд, основан на това понятие, и решение от 20 март 2014 г., Русе индъстри/Комисия (C-271/13 P, EU:C:2014:175), в което Съдът изглежда потвърждава анализа на Общия съд в обжалваното съдебно решение, основан на проверката на съществения характер на внесеното в съществуваща помощ изменение. Следва да се отбележи, че в решението от 2016 г. Съдът не се позовава на това от 2014 г. Двете решения са постановени от тричленни съдебни състави, без заключение на генерален адвокат.

би било различно само в хипотезата, при която твърдяното изменение в действителност представлява различна мярка за помощ, която подлежи на отделна преценка и която *поради това не би могла да окаже въздействие върху вече направената от Комисията преценка на първоначалния проект*“ (курсивът е мой).

ii) Решение Италия/Комисия (C-261/89)

64. В делото, довело до постановяване на решение от 3 октомври 1991 г., Италия/Комисия (C-261/89, EU:C:1991:367, т. 2—4 и 20—23), Комисията одобрява предвидените от Италианската република помощи, като приканва италианското правителство да се въздържи до края на 1988 г. от отпускането на други помощи, под каквато и да е форма, на съответната група с държавно участие в сектора на алуминия, но на 18 септември 1987 г. италианските органи разрешават на EFIM (Ente partecipazione e finanziamenti industrie manifatturiere) да извърши емитиране на облигации за сметка на държавата, постъпленията от които, в размерна 100 милиарда италиански лири (приблизително 52 милиона евро), са щели да бъдат разпределени за финансирането на инвестициите в дружествата Alumínia (70 милиарда италиански лири — приблизително 36 милиона евро) и Compagnia Sarda Alluminio (наричано по-нататък „Comsal“; 30 милиарда италиански лири — приблизително 15,5 милиона евро).

65. В точка 20 от това решение Съдът приема, че „[щ]о се отнася до довода, съгласно който, за да констатира нарушението на предходното решение, Комисията е трябвало да сезира Съда, най-напред следва да се отбележи, че когато Комисията разглежда съвместимостта на държавна помощ с общия пазар, тя е длъжна да вземе предвид всички относими елементи, *включително, когато е необходимо, и контекста, който вече е бил преценен в предходното решение, както и задълженията, които това предходно решение е възможно да е наложило на държава членка*. В случая Комисията не може да бъде упреквана, че е преценила новата помощ в контекста на всички помощи за алуминиевата промишленост, както впрочем е направило самото италианско правителство в становището си в досъдебната фаза“ (курсивът е мой).

66. В точка 21 от това решение Съдът приема, че „[о]свен това процедурата по разследване на помощите по член 93, параграф 2, [от Договора] позволява да се оцени всеки нов факт, който е в състояние да промени преценката на Комисията, предвид целта на новите помощи, както и предвид всички икономически обстоятелства, относими към момента на предоставяне на помощите“.

67. Съгласно точка 22 от това решение „[с]ледва да се установи, че в случая италианското правителство на нито един етап от процедурата не е представило нови доказателства, които могат да променят преценката, вече дадена от Комисията в нейното Решение от 17 декември 1986 г. Без да привежда какъвто и да е довод, това правителство се е ограничило до това да поиска новите помощи да бъдат преценени в светлината на член 92, параграф 3, буква в) от Договора за ЕИО“.

68. Накрая, съгласно точка 23 от посоченото решение „[о]т това следва, че тъй като към момента на приемане на спорното решение пред Комисията не е представено никакво ново доказателство, позволяващо ѝ да прецени дали за разглежданите помощи може да се приложи дерогацията по член 92, параграф 3, буква в) от Договора, тя е имала основание да основе решението си на вече дадената от нея в предходното решение преценка *и на неспазването на условието, което е наложила в него*“ (курсивът е мой).

iii) Решение Италия/Комисия (C-47/91)

69. Следва да се упомене и решение от 5 октомври 1994 г., Италия/Комисия (C-47/91, EU:C:1994:358, т. 24—26), в точка 24 от което се посочва, че „когато разглежда индивидуална помощ, за която се твърди, че е предоставена по силата на разрешена в предходен момент схема, Комисията не може още веднага да я преценява направо от гледна точка на Договора. *Най-напред, преди да започне каквато и да било процедура, Комисията трябва да провери само дали помощта се обхваща от общата схема и отговаря на условията, посочени в решението за одобряване на тази схема*. Ако не следва този подход, Комисията би могла при преценката на всяка индивидуална помощ да изменя решението си за одобряване на схемата за помощ, което предполага, че вече е направена преценка с оглед на член 92 от Договора. При това положение би било застрашено прилагането на принципите на оправданите правни очаквания и на правната сигурност както по отношение на държавите членки, така и по отношение на стопанските субекти, тъй като индивидуални помощи, стриктно съобразени с решението за одобряване на схемата за помощ, биха могли във всеки един момент да бъдат поставени под въпрос от Комисията“ (курсивът е мой).

70. По-нататък в точка 25 Съдът посочва, че „[а]ко при така ограничената преценка Комисията установи, че индивидуалната помощ е съобразена с нейното решение за одобряване на схемата, помощта трябва да се счита за *разрешена*, следователно за *съществуваща*. В случая Комисията няма да може да разпореди спирането ѝ, тъй като член 93, параграф 3 от Договора ѝ предоставя това правомощие единствено по отношение на новите помощи“ (курсивът е мой)[7].

iv) Решение Испания/Комисия (C-36/00)

71. Последното (и най-скорошно) решение, на което бих искал да се позова, е това от 21 март 2002 г., Испания/Комисия (C-36/00 EU:C:2002:196), съгласно точка 24 от което, „[к]огато Комисията установи, че помощ, за която се твърди, че е предоставена по силата на разрешена в предходен момент схема, не спазва условията, предвидени в решението ѝ за одобряване на схемата, и поради това не е обхванатa от него, тази помощ трябва да се счита за нова“[8].

72. В точка 25 от същото решение Съдът добавя, че „ако при предоставянето на помощ в приложение на преди това одобрена схема държавата членка не спази условията, на които Комисията е подчинила решението си за одобряване на схемата, Комисията е длъжна да започне специалната процедура по член 88, параграф 2, първа алинея ЕО, тъй като изплатената помощ е нова“[9].

б) Приложение в конкретния случай

73. От разгледаната по-горе съдебна практика следва, че като цитира в точка 61 от обжалваното съдебно решение постоянната практика, която, както стана ясно, разрешава на Комисията да основе своето ново решение на вече дадената в предходното решение преценка и на неспазването на наложените в него условия, Общият съд не отчита факта, че според Съда нарушаването на тези условия само по себе си е достатъчно за основаването на ново решение, този път за несъвместимост, относно одобрената преди това помощ, при това несъмнено в рамките на преценката на новите помощи, а не на съществуващите.

7 В тази точка 25 Съдът се позовава на точка 83 от своето решение от 16 май 2002 г., ARAP и др./Комисия (C-321/99 P, EU:C:2002:292).

8 Съдът цитира решение от 5 октомври 1994 г., Италия/Комисия (C-47/91, EU:C:1994:358, т. 24—26).

9 Съдът цитира решение от 4 февруари 1992 г., British Aerospace и Rover/Комисия (C-294/90, EU:C:1992:55, т. 13).

74. От тази съдебна практика е видно, че ако Комисията установи, че предоставена въз основа на вече одобрена схема помощ повече не отговаря на условията, предвидени в решението за одобряване на схемата, и следователно вече не е в съответствие с това решение, въпросната помощ трябва да се счита за нова. С други думи, нарушаването на условията, наложени с предхождащо решение за съвместимост, преобразува одобрената помощ в нова и при липсата на нови факти, които могат да доведат до различна преценка, обосновава ново решение за несъвместимост.

75. Освен това смятам, че този подход е в съответствие със системата за превантивен контрол на проектите за нови помощи, установен с Договора [10]. Помощта остава съществуваща само ако условията за съвместимост са спазени.

76. Поради това считам (както Комисията), че по дефиниция помощта, прилагана в нарушение на условията за съвместимост, наложени от Комисията или, както е в случая, от Съвета, е различна от одобрената от компетентната институция мярка, която следователно вече не е съществуваща помощ и губи качеството на одобрена.

77. Следователно в положение като това в настоящия случай не е необходимо да се разглежда въпросът за съществения характер на измененията, нито този за тяхната отделимост.

78. Фактите по случая и разисканите в съдебното заседание хипотези позволяват да се онагледят гореизложените принципи.

79. Ще припомня, че одобрената от Съвета помощ, а именно Италианската република да замести млекопроизводителите си, за да изплати на Съюза дължимата от тях сума по силата на допълнителния налог върху млякото и млечните продукти за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г., е била подчинена по-специално на условието тези млекопроизводители да погасят изцяло дълга си към Италианската република посредством равни годишни траншове, без лихви и за период, ненадхвърлящ четиринадесет години, считано от 1 януари 2004 г.

80. След одобряването на Съвета Италия едностранно предоставя отсрочване до 30 юни 2011 г. на срока, определен за изплащането на сумите, чийто падеж е настъпил на 31 декември 2010 г.

81. Ще припомня също, че съгласно член 1, буква б) от Регламент 659/1999 има пет различни категории съществуващи помощи: i) „исторически“ помощи (или схеми за помощ), които са в сила в държава членка преди приемането ѝ и продължават да съществуват след влизането ѝ в Съюза; ii) индивидуални помощи (или схеми за помощ), разрешени от Комисията или от Съвета; iii) положения, свързани с последиците от бездействието на Комисията при разглеждането ѝ на новите помощи; iv) помощи, разкрити от Комисията след изтичане на давностния срок за възстановяването им (десетгодишен, в приложение на член 15 от Регламент № 659/1999); и накрая, v) мерки за финансиране, освобождавания, данъчни предимства и пр., предоставени на икономически оператори и/или на сектори, които след либерализация на търговията вече не са съвместими със спазването на правилата за конкуренцията и за държавите помощи.

82. Както Комисията отбелязва, за категориите i), iv) и v) по принцип е достатъчно да се види датата на отпускане на помощта, като Комисията не трябва да разглежда съдържанието ѝ като такова. За сметка на това при помощ от категория ii), като разглежданата в случая, и категория iii) Комисията трябва да провери съдържанието ѝ, за да се увери, че помощта действително отговаря на одобреното от нея или от Съвета. Ако случаят е такъв, помощта ще е съществуваща; ако не, ще става въпрос ipso facto за нова помощ.

10 Вж. решения от 11 декември 1973 г., Lorenz (120/73, EU:C:1973:152, т. 2) и от 12 февруари 2008 г., CELF et ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, EU:C:2008:79, т. 37).

83. В случая отсрочването на плащането е предоставено от Италианската република на получатели на помощта, одобрена от Съвета, и изменя за същите получатели графика за възстановяване, който е едно от условията за одобряването на помощта от Съвета.

84. Затова считам, че ipso facto така изменената мярка става нова помощ, тъй като вече не е обхванатa от определението за съществуваща помощ, дадено в регламента за прилагане, налагащ условието помощта действително да съответства на одобреното. Ако вече не съответства на одобреното, просто вече не може да става въпрос за съществуваща помощ [11].

85. В съдебното заседание бе изтъкната хипотезата, съгласно която, при все че въпросната помощ е била одобрена от Съвета само за установените в Италия млекопроизводители, Италианската република добавила и сицилианските млекопроизводители в същата схема. В този случай предоставената на сицилианските производители помощ несъмнено представлявала нова помощ, но излизала извън предмета на одобрената помощ и засягала други получатели. Одобрената помощ следователно оставала съществуваща, като наложените от Съвета условия продължавали да са приложими за всичките ѝ получатели. Единствено разширяването спрямо Сицилия било нова помощ.

86. Гореизложеното съответства напълно на философията на системата за контрол на държавните помощи, както е предвидена в Договора за функционирането на ЕС: за правилното функциониране, яснотата, прозрачността и ефективността на тази система е важно съществуващите помощи да са само действително одобрени помощи, а не такива, които са били изменени.

87. От това следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуването на член 108 ДФЕС и член 1 от Регламент № 659/1999 по отношение на понятията „нова помощ“ и „съществуваща помощ“, доколкото по същество е счел, че помощта, предмет на спорното решение, продължава да бъде съществуваща помощ, тъй като първоначално е била одобрена от Съвета, по искане на Италианската република, с Решение 2003/530, при това макар Италия да не е спазила едно от двете кумулативни условия, на които Съветът е подчинил одобряването, а именно получателите да възстановят изцяло задължението си към Италианската република чрез еднакви по размер годишни траншове, от една страна, и за период, който не превишава четиринадесет години, считано от 1 януари 2004 г., от друга страна.

88. Следователно Общият съд погрешно е приел, че Комисията е можела да счете тази така изменена мярка за нова помощ, а не за съществуваща, само ако е доказала, че изменението засяга помощта по съществен начин или не е било отделимо от нея.

89. От това следва, че първата част от второто основание трябва да бъде уважена.

3. Втора част

а) Доводи на страните

90. Комисията изтъква по същество, че в решението на Общия съд не се отчита надлежно фактът, че системата на разсрочено плащане е била одобрена от Съвета.

11 От момента, в който получателят е плащал редовно съгласно схемата на установените от Съвета годишни траншове, не е имало последици, различни от предвидените от Съвета в решението му. Следователно няма мотив, който да обосновава възстановяването. Обратно, ако на получателя е предоставено удължаване на срока и поради това вече не спазва четиринадесетгодишната схема за погасяване, той всъщност е получил нещо в допълнение към одобреното от Съвета. Следователно цялото става нова помощ.

91. Италианската република отвръща, че Общият съд не е постановил, че спорната мярка е обхванатa от решението за одобряване, на което е предмет. Напротив, той потвърждавал спорното решение в частта му, в която то обявявало съответната помощ за неправомерна и разпореждало възстановяването ѝ.

92. Освен това Италианската република твърди, че член 1, буква б), подточка ii) от Регламент № 659/1999 установява равнопоставеност между одобрените от Комисията и от Съвета схеми за помощ и индивидуалните помощи, като счита и двата вида за съществуващи помощи. Общият съд също правел подобна констатация в обжалваното съдебно решение.

б) Преценка

93. Съгласен съм с Комисията, че обжалваното съдебно решение не отчита надлежно факта, че системата на разсрочено плащане е била одобрена от Съвета по силата на предоставените му с член 108, параграф 2, трета алинея ДФЕС извънредни правомощия.

94. Решение, прието по силата на такива извънредни правомощия, трябва да се тълкува ограничително, не в смисъл че обхваща помощите, които не съответстват точно на одобреното от Съвета. Поради това тълкуването на Общия съд, съгласно което помощите, предоставени в нарушение на наложените от Съвета условия, следва да се считат за съществуващи, освен ако не е доказано, че неспазването на тези условия засяга самата същност на одобрените помощи, е погрешно.

95. Освен това, докато Съветът може да използва извънредните си правомощия, предоставени му с член 108, параграф 2, трета алинея ДФЕС, Комисията, която не разполага с толкова широко право на преценка като предоставеното на Съвета, може само да провери спазването на определените от Съвета условия за одобряване. Комисията всъщност трябва да предположи, че спазването на тези условия, наложени от Съвета в рамките на извънредните му правомощия, е от съществено значение, без изменения или изключения. Освен това, когато одобряването е основано на признатото на Съвета изключително право на преценка, Комисията не може да прави нова преценка.

96. При необходимост италианските органи са могли да поискат от Съвета да приеме ново решение и да одобри схемата, произтичаща от решеното през 2011 г. отсрочване. Те не са направили това, а Комисията не е могла да замести Съвета.

97. Следователно, дори и да се допусне, че тезата на Общия съд в известна степен е валидна в случай на помощи, одобрени при определени условия от самата Комисия, тези съображения не могат да се изтъкнат, когато помощите са били одобрени от Съвета.

98. Ето защо втората част от второто основание също трябва да бъде уважена, а следователно и второто основание в неговата цялост, поради което обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено.

B – По третото основание, изведено от нарушение на член 108 ДФЕС и членове 4, 6, 7, 14 и 16 от Регламент № 659/1999, що се отнася до приложимите процедури към новите помощи и неправилното използване на помощи

1. Доводи на страните

99. Комисията упреква Общия съд — който най-напред приема, в точка 67 от обжалваното съдебно решение, че неспазването от държава членка на условията за одобряване също представлява и форма на неправилно използване — че в точка 68 от решението е изключил релевантността на разпоредбите относно неправилното използване на помощи, като е изтъкнал, че Комисията не е основала решението си на тези разпоредби, и като е приел, че понятията за нова помощ и за неправилно използване на помощ се изключват взаимно.

100. Като се позовава на съображение 15 и член 16 от Регламент № 659/1999, Комисията изтъква, че новите помощи и неправилното използване на помощи произвеждат сходно действие, поради която причина са подчинени на сходни процедури освен при разпореждането за възстановяване, което е ограничено до процедурата относно нова помощ. Според Комисията, тъй като в спора пред Общия съд не става въпрос за прилагането на разпореждане за възстановяване по член 11, параграф 2 от този регламент, грешката, която Комисията е можела да допусне с квалифицирането на помощта като нова, а не като неправилно използвана, била безобидна, лишена от правни последици, като се има предвид, че всички приложими към неправилно използваните помощи процесуални изисквания в случая били следвани. Поради това подобна грешка в квалифицирането на помощта не можело да доведе до отмяната на спорното решение, доколкото тя засяга схемата за помощи, предвидена в член 1, параграф 2 от това решение, и предоставяните индивидуални помощи в приложение на тези помощи.

101. Италианската република отвръща, че макар и правомощията, с които разполага Комисията, да са аналогични в рамките на процедурата относно нова помощ и тази, свързана с неправилното използване на помощи, резултатът от двете процедури не непременно е един и същ. Тази държава членка подчертава, че невъзможността да се приеме временно разпореждане за възстановяване в рамките на процедурата за контрол на неправилното използване на помощи се основава на факта, че става въпрос за одобрена преди това от Комисията помощ и че именно поради тази причина в рамките на процедурата относно неправилно използване на помощ намесата на Комисията трябвало да бъде насочена главно към привързването на мярката към първоначалното одобряване, а именно към налагането на изменение, а не към отменяне на помощта, още повече че става въпрос за помощ, използвана неправилно от държава членка. Всеки друг подход противоречал на принципа на оправданите правни очаквания и следователно на член 14, параграф 1, второ изречение от Регламент № 659/1999.

2. Преценка

102. В това отношение е достатъчно да се констатира, че в обжалваното съдебно решение Общият съд не е направил извод, че системата на разсрочено плащане е прилагана неправилно, а е приел само, че „след като отсрочването на плащането е било направено в нарушение на Решението на Съвета, *Комисията е имала право, в съответствие с член 108, параграф 2, първа алинея ДФЕС, да определи дали следва да се счита, че прилагането на системата [на] разсрочено плащане, разрешена от Съвета, представлява злоупотреба поради факта на това нарушение*“ (точка 66 от обжалваното съдебно решение, курсивът е мой).

103. Обстоятелството, че в точка 67 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че понятието за неправилно използване на помощ включва и случая на неспазване от държава членка на условия, наложени в решението за одобряване, с нищо не променя тази констатация.

104. Следователно оплакването на Комисията трябва да бъде отхвърлено, тъй като Общият съд не е квалифицирал системата на разсрочено плащане като неправилно използване на помощ.

Г – По последиците от отмяната на обжалваното съдебно решение

105. Тъй като Общият съд вече е отхвърлил останалите основания на жалбата в първоинстанционното производство, Съдът може да се произнесе окончателно по спора, като отхвърли първоинстанционната жалба в нейната цялост, в съответствие с член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз.

V – По съдебните разноски

106. Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е поискала Италианската република да бъде осъдена да заплати съдебните разноски и последната губи делото по същество, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в производството пред двете инстанции.

VI – Заключение

107. Поради тези съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

– „отменя решението на Общия съд (трети състав) от 24 юни 2015 г. по дело T-527/13, Италианска република срещу Комисия, доколкото с него се отменят, от една страна, член 1, параграф 2 от Решение 2013/665/ЕС на Комисията от 17 юли 2013 година относно държавни помощи SA.33726 (11/C) [ex SA.33726 (11/NN)], предоставени от Италия (отсрочване на плащането на налога в сектора на млякото и млечните продукти в Италия), и от друга страна, членове 2—4 от това решение, доколкото те се отнасят, от една страна, до схемата за помощи, посочена в член 1, параграф 2 от същото решение, и от друга страна, до предоставените въз основа на нея индивидуални помощи,

– отхвърля жалбата в останалата ѝ част и

– отхвърля жалбата, подадена в първоинстанционното производство, и осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски в производството пред двете инстанции“.